

A szüntelen öröm, békesség, boldogság titka – Pál apostol második korinthusi levele alapján

1. Talán túlzás nélkül állítható, hogy a világon **mindenki a boldogságot keresi** – a legtöbb ember rossz helyen/módon (gyakran a hívőket is beleértve): a pénzben (ami közismerten nem boldogít), jólétben, élvezetekben, szenvedélyekben, kapcsolatokban (még a jó házasságnak/barátságának sem ez a valódi célja), vagy akár a keresztény szolgálatban, amely önmagában jó, de nem lehet a boldogság igazi forrása.

2. Pál apostol a Fil 4,4-ben felhívja a hívőket: **„Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete!”** Miután a legtöbben (akár hívőként is) ritkán tapasztal(t)unk maradandó örömet, nagyjából háromféleképpen reagálhatunk Pál szavaira: (1) az apostol megőrült (lásd később); (2) olyan jó és könnyű életet élt, hogy a többi embertől eltérően állandó örömben lehetett része (ezt már a levele elején is kizárja, mint rögtön látni fogjuk, és nem melleleg éppen börtönbe zárva írta idézett sorát a filippieknek); (3) általa Isten valóban minden hívőt örömteli életre hív, vár és biztat. *De mit jelent és hogyan lehetséges ez?*

3. Pál a korinthusiakhoz írt második levél 1,3-12-ben beszámol hívő testvéreinek az őt ért súlyos **„nyomorúságról”**: „rendkívüli mértékben, sőt erónkön felül megterhelteztünk, annyira, hogy az életünk felől is kétségben voltunk” (8. vers). Ezzel mintha ellentmondana az első levelében leírt szavainak: „Emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtökön felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírjátok azt viselni” (1Kor 10,13). Azonban a következők versben fel is oldja ezt a látszólagos ellentmondást: „Sőt mi magunk is elszántuk magunkat a halálra azért, hogy ne önmagunkban bizakodjunk, hanem az Istenben, aki feltámasztja a halottakat” (2Kor 1,9). Vagyis a kísértéseket (próbákat) legyőző „erő” nem „önmagunkban” rejlik, „hanem az Istenben” – csakis az Óbelé vetett hit által élhetünk vele (és persze az sincs kizárva, hogy a próbából kivezető út a halál, amely közvetlenül Óhoz vezet). S az Istentől kapott „vigasztalásunk” azután másoknak is vigasztalást nyújt, mert nyilvánvalóvá teszi, hogy „elég erős ugyanazoknak a szenvedéseknak az elhordozására” (3-7. vers). Az 1,23-24-ben Pál hozzáteszi, hogy – bár a korinthusiak a hitbeli gyermekei – ő és szolgatársai nem akarnak uralkodni hitükön, „hanem munkatársai... örömlőknek”. Vajon mit ért ezen?

4. Továbbá, az apostol a 2,12-17-ben csodálatos képekkel számol be arról az *örömről*, amely Titusz megérkezése kapcsán érte őt (vö. 7,5-7): „De hála legyen Istennek, aki a Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet” vagy **„diadalmenetben hordoz bennünket”** (2,14a; Csia, Vida stb. ford.). Dennis Kinlaw „Krisztus lelke” c. kitűnő könyve 8. fejezetében azt állítja, hogy itt (és a Kol 2,15-ben) egy etruszk eredetű szó jelöli a „diadalmenetet”, melynek élén az etruszkoknál a foglyul ejtett katonák kíséretében a legyőzött és megbilincselte ellenséges király haladt, akit a győzelmi felvonulás végén feláldoztak a győzelemre emlékeztető oltáron – Jézus tehát e kép szerint a saját kivégzése felé tart, mi pedig követjük őt. Más kommentárok Krisztus diadalát támogatják, míg „A Biblia ismerete” c. kommentársorozat (KIA) a két nézetet ötvöző feszültségről ír (vö. 2Kor 4,8-12; 6,4-10; 11,23-33). Vagyis Krisztus „diadalmas” halálával és feltámasztásával egyaránt azonosulnunk kell – vele együtt *meghaltunk a bűnnek*, melyet halálával legyőzött (Róm 5-8; pl. 6,2-11), ugyanakkor *naponta meg kell hálunk Vele*, felvéve a keresztünket („az énünk [a bűnös természetünk] kivégzőeszközét” [Sréter Ferenc], Lk 9,23-26), és „a Lélek által” megölve „a test cselekedeteit” (Róm 8,13), vagyis „tagjainkban azt, ami csak erre a földre irányul: a paráznaságot, a tisztátalanságot, a szenvedélyt, a gonosz kívánságot és a kapzsiságot, ami bálványimádás, mert ezek miatt haragszik Isten... Mert levették tőletek a régi embert cselekedeteivel együtt, és felöltöztették az új embert, aki Teremtőjének képmására állandóan megújul, hogy egyre jobban megismerje őt” (Kol 3,5-10).

5. A 2Kor 2,14b-16-ban Pál a diadalmenet képét kiegészíti a tömjénfüsttel, mellyel a győztesek **jó illatot** árasztottak maguk körül, hozzátéve: „[Isten] a Krisztus ereje által... ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt. Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között: ezeknek a *halál illata halálra*, azoknak az *élet illata életre*.” Ezután joggal teszi föl a kérdést: „De ki alkalmas erre?” Vajon hívőként van-e érzékelhető **különbőség** közöttünk és a nem hívők között, vagy csupán annyi, hogy „nekünk bűnbocsánatunk, üdvösségünk van” – amint azt sokan szeretik hangoztatni? Pál és munkatársai esetében mindenestre volt különbség: „*tiszta szívből*, sőt Istentől szólunk Isten előtt Krisztus által” (2,17).

6. Miután az apostol a 3. fejezetben összehasonlította az Ó- és az Újszövetség dicsőségét és világosságát, hozzáteszi, hogy Krisztusban *szabadságot* nyertünk – de nem a bűnre, hanem arra, hogy **átformálódjunk Krisztus képére**: „Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úr Lelke, ott a szabadság. Mi pedig,

miközben fedetlen arccal, mint egy tükröben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre” (3,17k). Mikor történik ez? A jelen idő és a következő versek mutatják, hogy a hívő ember életében!

7. A 4,1-6-ból kiderül, hogy Krisztusban nem csupán „*irgalmat nyertünk*”, hanem többek között erőt ahhoz, hogy **elvessük „a szégyenletes titkos bűnöket”**. Ez is hozzátartozik „a Krisztus dicsőségéről szóló evangélium világosságához” (4. v.; vö. *A teljes evangélium* c. írással: hivo.hu/tejesev.htm). Szó sem lehet itt beképzeltségről, mintha „önmagunkat hirdetnénk”, hiszen mi csak „szolgák” vagyunk, Isten pedig, „aki ezt mondta: »Sötétségből világosság ragyogjon fel«, ő gyújtott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete *Krisztus arcán*” (5-6. v.). Krisztusban vagyunk, de *ővé a dicsőség*, ami annál nyilvánvalóbb, minél alkalmatlanabb eszközöket használ – amilyen Pál is volt (legalábbis egyesek szerint: „testi megjelenése erőtlenségre, és beszéde szájalmas”; 10,10).

8. A 4,7-18 megerősíti ezt: mi csupán törekeny „cserépedények” vagyunk, „**hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk**, és ne magunknak” (7. v.). A földi próbák között csakis hit által, Isten kegyelméből, de megállhatunk (8-15. v.). Nincs tehát semmi okunk a csüggedésre; „ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra. Mert a mi *pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk*” (16-17. v.). Sem bármilyen betegség, sem bárkinek a halála (a miénket is beleértve; ld. 5. fejezet) nem adhat okot arra, hogy elcsüggedjünk – ha a láthatatlan, de nagyon is valóságos, örök dicsőségre nézünk, ahhoz képest eltörpül minden földi baj és szenvedés (18. v.; vö. Zsid 12,1k: „tegyünk le minden ránk nehezedő terhet, és a bennünket megkörményező bűnt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát. Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett [vagy inkább »**örömrét**«, KSZE, Egyszerű ford.] – a gyalázzal nem törődve – vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült”).

9. Pál a 2Kor 5,1-10-ben leszögezi, hogy a **halál után** a hívő számára a földi létnél „*sokkal jobb*” következik, mivel már az átmeneti, test nélküli („mezítelen”) állapotban is „Krisztussal” leszünk (ld. Fil 1,23). Az elragadtatás után pedig még jobb helyzetbe kerülünk, amikor új, megdicsőült testet kapunk, amely a „földi [por]sátor” után „Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk” lesz (2Kor 5,1; vö. 1Thessz 4,15-18; 1Jn 4,15-18). Noha az életünk nyitott könyv Isten előtt, Krisztusban az **ítéletől** sem kell tartanunk, amennyiben őbenne hiszünk és vagyunk, az ő szeretetében élünk, s a tetteink is ezt tükrözik (nem mintha azokban kéne bízunk): „Mert mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállnunk a Krisztus ítélőszéke elé, hogy mindenki megkapja, amit megérdemel, aszerint, amit e testben cselekedett: akár jót, akár gonoszt” (2Kor 5,10).

10. Pál az 5,11-15-ben ezt megerősítve kijelenti, hogy ismeri **„az Úr félelmét”**, ami egyrészt Őelőtte való *nyíltságra*, másrészt az emberek erről való meggyőzésére, *lélekmentésre* készíti őt (11. v.). Ez utóbbi a szeretet fontos vonása (és a valódi öröm elengedhetetlen feltétele): adni akar, és lehetőleg a legjobbat – az Úr ismeretét. A 13. versből megtudjuk, hogy ez a két törekvés (különösen az Isten iránti rajongása és az Ő szolgálatának vágya) olyan erővel töltötte be az életét, hogy egyesek szerint „bolond” volt (Károli), „elment az esze” (Egyszerű ford.), „magán kívül” volt (Csia, Vida). Így van ezzel minden ép elméjű hívő: „*Mert a Krisztus szeretete* szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt; és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt” (5,14-15). Vajon itt a Krisztus iránti szeretetünkről van szó, vagy az Ő irántunk való szeretetéről? Alighanem mindkettőről, hiszen „szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szentlélek által” (Róm 5,5). Mindenesetre ez megfelel a két „nagy parancsolatnak” (Mt 22,36-40).

11. A 2Kor 5,16-21-ben az apostol megállapítja: „ha valaki Krisztusban van, **új teremtés** az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre” (17. v.). „Mindez... Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által” (18. v.). Tehát *békességünk van Istennel* – ami a valódi békesség egyetlen alapja –, és Ő ránk bízta „*a békéltetés szolgálatát*”, hogy mások is megbékélhessenek Vele. E szolgálat (az evangelizáció) nélkül nem lehet teljes az örömtünk; ha csak a kegyelem befogadói vagyunk annak csatornáin helyett, akkor idővel olyanok leszünk, mint a Holt-tenger. A bűntelen Krisztus „bűnné” (bűnaldozattá) lett „értünk, hogy mi *Isten igazsága legyünk őbenne*” (21. v.). Vajon csak jelképesen vagyunk Isten igazsága, vagy az életünk is ezt mutatja? Ha „őbenne” élünk, akkor az utóbbi, és Pál is erre írt a 6,1-ben: „*úgy éljete, mint akik nem hiába kapták az Isten kegyelmét!*” Ezt a kegyelmet és

„üdvösséget” már „most” elfogadhatjuk (6,2). Így a sok bűn és baj miatti „szomorkodás” közepette is „mindig örvendezők” lehetünk (6,10).

12. **Hogyan** juthatunk el ide? A 6,14-18 szerint fontos, hogy **elkülönüljünk „a hitetlenektől”**: ha rajtunk áll, ne legyünk velük „felemás igában” a házasságban, az üzleti életben, a bűnös örömeikben – de mindenekelőtt „az élő Isten templomában” és családjában (a gyülekezetben), mert Ő van közöttünk, s mi az Ő „népe” vagyunk. „Ezért tehát menjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük, így szól az Úr, tisztátalant ne érintsetek, és én magamhoz fogadlak titeket, Atyátokká leszek, ti pedig fiaimná és leányaimná lesztek, így szól a mindenható Úr” (17-18. v.). Egy élő gyülekezetben semmi keresnivalóuk a halott, hitetlen tagoknak – sem azoknak, akik bűnben élve gyalázzák Urukat (1Kor 5-6; Mt 18; de vö. 1Kor 7,10-15)! Mennyei Atyánk bőségesen kárpótol bennünket minden esetleges veszteségért, ami a Hozzá való hűségünkért ér minket.

13. A 2Kor 7,1 pedig fölteszi minderre a koronát: „Mivel tehát ilyen ígéreteink vannak, szerettem, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, és Isten félelmében **tegyük teljessé a mi megszentelődésünket**”. Vö. 1Thessz 5,16-24: „Mindenkor örüljétek, szüntelenül imádkozzatok, mindenért hálát adjatok, mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra. A Lelket ne oltsátok ki, a prófétálást ne vessétek meg, de mindent vizsgáljatok meg: a jót tartsátok meg, a gonosz minden fajtájától tartózkodjatok. Maga pedig a békesség Istene **szenteljen meg titeket teljesen**, és őrizze meg a ti lelketeket, elméteket és testeteket teljes épségben, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére. Hű az, aki elhív erre titeket; és ő meg is cselekszi azt.” A „**teljes megszentelődés**” – más szóval *keresztény tökéletesség* (melyre pl. a Zsid 6,1 szerint „törekednünk” kell) – egyszerre a *halálunkig tartó folyamat és az életünkben elérendő cél*: olyan állapot, amelyben nemcsak a külső (szóbeli és tettleges) **bűn** szűnik meg (ez minden hívő kiváltsága, ld. 1Jn 3,9; 5,18), hanem a belső bűn is – a bűnös gondolatok és indulatok, mivel azok nem férnek meg a **tökéletes/teljes szeretettel** (1Jn 4,17k), amely Isten valamennyi parancsának/törvényének betöltését jelenti (Róm 13,8-10; Mt 22,36-40). Ugyanakkor a hívő ember életében a haláláig megmarad a bűn olyan értelemben, hogy nem szűnik meg bűnös természete, önzésre való hajlama, és sosincs mindenre kiterjedő, teljes összhangban Istennel. Mégis „teljesen” megtapasztalhatja „Isten országának” lényegét, ami „*igazság, békesség és a Szentlélekben való öröm*” (Róm 14,17), ahogy Pál („csordultig vagyok örömmel”; 2Kor 7,4) és talán Timóteus is tette (Fil 2,17-22).

14. E cél elérését sok minden **segítheti és gátolhatja**. Pál a 2Kor 8,1-3-ban megemlíti például a „próbákat”, melyek a macedóniai hívők esetében „*bőséges... örömhöz*” és „nagy szegénységük” ellenére „a tisztaszívűség gazdagságához” vezettek. Vö. a Jak 1,2-6-tal, amely szintén rávilágít az *imádság* nélkülözhetetlen szerepére: „*Teljes örömmel tartsátok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek, tudván hogy hitetek próbája állhatatosságot eredményez. Az állhatatosság pedig fele tökéletessé a cselekedetet, hogy tökéletesek és hibátlanok legyetek, minden fogyatkozás nélkül. Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége, kérjen bölcsességet Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek, és meg is kapja. De hittel kérje...*”

15. Pál a 2Kor 8,18-21-ben felhívja a figyelmet egy idevágó fontos elvre: „gondunk van a *tisztességre* nemcsak az Úr előtt, hanem az *emberek előtt is*” – amennyire tőlünk telik, az emberek szemében is tisztességes életet kell élnünk, lehetőleg nem adva alkalmat a „*rágalmazásra*” és az elbotlásukra (20. v.). A 9,6-11-ben pedig elénk tárul a *vetés és aratás* törvénye, beleértve azt is, hogy Isten adja minden jóhoz a „magot” és a növekedést, „*igazságunk gyümölcsét*” (10. v.; vö. Gal 6,7-10; Fil 2,12k). A 2Kor 10,3-6 szerint szükségünk van *Isten fegyverzetére* és a *gyülekezeti fegyvelmezésre* (egyházfegyelemre) – ezek a „fegyverek... erősek az Isten kezében erődítmények lerombolására. Ezekkel rombolunk le minden okoskodást és minden magasztalat, amelyet az Isten ismeretével szemben emeltek, és foglyul ejtünk minden gondolatot a Krisztus iránti engedelmségre, és készek vagyunk megbüntetni minden engedetlenséget, amikor teljességre jut a ti engedelmségetek” (vö. Ef 6,10-24). Ez nem büntrendőiséget, „keresztény bűnüldözést” jelent, csupán éberséget, józanságot és Isten iránti engedelmséget.

16. A 11,2-4-ben látjuk, hogy „*tiszta szűzként*” kell(ene) „Krisztus elé” állnunk, akinek „eljegyzett” menyasszonya vagyunk – ám **veszélyek** leselkednek a hívőkre: gondolataik eltántorodhatnak „a Krisztus iránti őszinte és tiszta hűségétől... ha valaki odamegy hozzátok, és más Jézust hirdet, nem akit mi hirdettünk, vagy más lelket fogadtok be, nem akit kaptatok, vagy más evangéliumot, nem amelyet elfogadtatok, [és] azt szépen eltűrték.” Miként a házasságban, az Istennel való kapcsolatunkban sincs

tartós stagnálás: ha nem törekszünk a közeledésre, könnyen *elsodródunk* egymástól, különösen ha erős az „*ellenszél*” – jelen esetben például a tévitanítás, az olcsó kegyelem felhígított, lecsupaszított evangéliuma vagy akár az a kálvini tanítás, mely szerint az ember „teljes romlottsága” hívőként is a haláláig megmarad, amiből sokan arra a téves következtetésre jutnak, hogy akkor nem is érdemes küzdeni e megromlott természet ellen. Persze tény, hogy bármely hívő minden percben csak az Urba vetett hit és az Ő kegyelme által állhat meg; anélkül csupán nyomorult bűnfészek.

17. Pál a 12,7b-10-ben még egy igen jelentős elvet mutat fel. Az általa kapott különleges kinyilatkoztatás (1-7. v.) miatt „*tövis* adatott a testébe: a Sátán angyala, hogy gyötörje, hogy el ne bizakodjon”, s miután háromszor kérte Istentől ennek elvételét, azt a választ kapta: „*Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.*” Majd hozzátette: „*Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem. Ezért a Krisztusért örömmel telik erőtlenségeimben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban; mert amikor erőltlen vagyok, akkor vagyok erős.*” Újabb paradoxon ez: Isten ereje a mi erőtlenségünk által „*ér célhoz*” (vagy „*lesz teljessé*”; 9. v., Raffay). Vajon az következik ebből, hogy „*csendes téltenségben*” várakozunk a *megszentelődésre* (ld. a *Csendes téltenség* vagy *cselekvő hit?* c. írást: hivo.hu/csendben.htm)? Mint eddig is láttuk, nem! Pál apostolságának „ismertetőjegyei” mindenekelőtt „a teljes állhatatosságban... nyilvánultak meg” (12. v.; vö. Jak 1-2; Kol 3,5-10; Gal 5,6: „Krisztus Jézusban... csak a szeretet által munkálkodó hit [számít]”).

18. Tapasztalatom szerint **előrevisz** a megszentelődés útján a keresztény, Istent és műveit dicsérő dalok *éneklése* és az *imádság* – különösen az utóbbi nélkülözhetetlen, és mindkettő végezhető akár rutinszerű munka és evés közben is (esetleg magunkban énekelve vagy zenét hallgatva). Ugrásszerű változást okozhatnak a *krízisek* vagy válságos helyzetek (pozitív és negatív irányban is) – magam így jutottam el Isten kegyelméből a „negatív depresszióhoz”, vagyis a szokatlanul erős és tartós örömhöz, ld. A teljes evangélium c. írás (hivo.hu/teljesev.htm) végét. Fontos, hogy teljes mértékben elfogadjuk *Isten akarát*, megbízunk benne – az Ő végtelen jóságában, bölcsességében és hatalmában –, és igyekezzünk összhangban lenni vele: ez legyen az *életünk mindent átható vágya és törekvése* (Róm 12,1k), s valóban tegyük is (nem a magunk dicsőségét keresve, hanem mindenben az Övét; 1Kor 10,31) – akkor „boldoggá tesz cselekedetünk” (Jak 1,25). Így szívből örülhetünk a nehézségeknek, próbáknak, és csakugyan hálát adhatunk értük (Jak 1,2; Ef 5,20; Fil 4,6), tudva, hogy azok is a javunkat szolgálják (Róm 8,28). Ily módon valóban nincs semmi a világon, ami okot adhatna részünkről a félelemre, csüggedésre, aggodásra. Pál a filippii börtönben a megbotozástól sebes háttal éjfélkor énekelve dicsérte Istent – miután Isten csodálatosan odavezette; ennek hatására keletkezett a filippii gyülekezet (ApCsel 16,6-12.22-40) –, majd más börtönökből írva biztatta szüntelen örömről a filippieket (Fil 2,18; 3,1; 4,4) és a kolossiaiakat, a szenvedésben is példát mutatva erre: „*Most örülök a tiértetek elviselt szenvedéseimnek*” (Kol 1,24; vö. Zsid 2,10: „*az volt méltó Istenhez, [hogy] üdvösségük fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé*”).

19. Leginkább a saját *hitetlenségünk, gondatlanságunk és bűneink gátolhatják* előrehaladásunkat, melyek közül számomra különösen fontosnak tűnnek a következők: *büszkeség, helytelen kívánságok* (Jak 1,12-15) és *indulatok*, különösen a *harag*, amely „ember” esetében szinte soha „nem szolgálja az Isten igazságát” (Jak 1,20). Jézus a hegyi beszédben a tízparancsolatot magyarázva elsőként a haragot említi mint a gyilkosság finomabb, „keresztény”, de ítéltre méltó formáját (Mt 5,22; vö. Ef 4,26k.31), s arra int, hogy ha megnyugváásra és boldogságra vágyunk, akkor tanuljuk meg gyakorolni az Ő *szelidségét és alázatát* (Mt 11,28-30). Pál pedig felszólít minket: „*A ti szelidségetek legyen ismert minden ember előtt. Az Úr közel!*” (Fil 4,5) A szelidség is a Lélek gyümölcse (Gal 5,23), mégis fontos, hogy tanuljuk és törekedjünk rá. Minderre tekintünk úgy, mint szerető mennyei Atyánk **meghívására**, aki már most szeretné minél teljesebben megízlelteni velünk ünnepi lakomájának (menyegzőjének; Mt 22,2-14; Jel 19,5-9) megígért *mennyei örömét*, melybe az út végén be fog vinni minket (Mt 25,21; Károli). S ne vegyük ezt félvállról, ne is várakoztassuk őt sokáig, hiszen alig várja már, hogy istenigazából keblére ölhesse minket – Téged és engem, tékozló fiait (Lk 15,20) –, és egyetlen Fia halálakor elképzelhetetlenül nagy árat fizetett ezért (Zsolt 22; vö. Zsolt 23; 16,11). Lásd még a honlapomon levő számos írást, különösen Wesley „A keresztyén tökéletesség világos leírása” c. művét (hivo.hu/ktok.htm) és a figyelmeztetést itt: hivo.hu/kt.html#wesley.

Hargitai Róbert (www.hivo.hu), 2016. 02. Változtatás nélkül szabadon másolható.